

Stap 5 – 09-03-09

Vandaag het vervolg van de analyse van Maartje Janse. De eerste helft staat in mijn Worldlog van vorige week. Ik heb het verhaal ook opgenomen in mijn nieuwe boek "Het gelijk van de dieren, het geluk van de mensen" dat zondag 8 maart uitkwam. Hierbij een impressie van de boekpresentatie.

"De 19de-eeuwse afschaffers probeerden een respectabel aanzien te krijgen door bekende Nederlanders aan zich te binden. Ze vroegen dominee-dichters, filantropen, hoogleraren, juristen en Tweede Kamerleden hun naam te plaatsen onder de ledenlijst. Daarnaast verspreidden ze gruwelverhalen over het lijden van de slachtoffers, die mensen moesten schokken en aanzetten tot politieke stellingname. Verhalen over martelingen, executies en incestueus misbruik van slaven, over hoe dochters van dronkaards in de prostitutie terecht kwamen en zelfmoord pleegden en over hongerende en zieke Javanen, beïnvloedden de publieke opinie diepgaand. Romans als Uncle Tom's Cabin van Harriet Beecher Stowe en Max Havelaar van Multatuli speelden een cruciale rol in het totstandkomen van wetten tot beëindiging van slavernij (1862) en het cultuurstelsel (1869 en 1870) waarmee de Javanen werden uitgebuit. Men kan haast niet anders dan concluderen dat Thieme volgens dit beproefde 19de-eeuwse recept te werk gaat. De Partij voor de Dieren-kandidatenlijst bestond voor de helft uit BN'ers. De steun van een intellectuele voorhoede maakte duidelijk, zo verklaarde Thieme enthousiast in haar eerste reactie op de verkiezingsuitslag, dat het "geen partij voor de onnozelen is". De zendtijd voor politieke partijen vulde de partij met blijkbaar voor zich sprekende schokkende beelden van lijdende dieren in de bio-industrie, slechts begeleid door Kees

van Kootens op rijm gestelde verzekering dat deze dieren onschuldig zijn en toch moeten lijden. En ook wat stellingname ten opzichte van de gevestigde politiek betreft, lijkt de Partij voor de Dieren op haar 19de-eeuwse voorgangers: het wil een actiep partij blijven, die vooral dierenwelzijn op de agenda van de Tweede Kamer wil zetten. De Partij voor de Dieren begint niet meteen met politieke onderhandelingen, maar kiest eerst voor een absolute stellingname tegen het lijden van dieren voor menselijk gewin of plezier. Daarmee diskwalificeert ze zich nog niet als speler in het politieke domein.' (...) 'Ze richt zich simpelweg op een andere fase in het politieke besluitvormingsproces: agenderen en bewustmaken komt voor onderhandeling en compromis. Wat de Partij voor de Dieren opmerkelijk maakt, is dat ze deze vroege fase binnen het parlement brengt, terwijl die over het algemeen daarbuiten plaatsvindt, op het werkerrein van pressiegroepen of lobby's. Er is echter geen regel die bepaalt dat volksvertegenwoordigers meteen moeten gaan onderhandelen met andere partijen. Wie verwijst naar de regels van "het politieke spel", vergeet vaak dat politiek steeds van karakter verandert. Mensen die publiekelijk hun verontwaardiging uiten over dierenleed in een beschaafde samenleving, zichzelf als een morele voorhoede presenteren en spot pareren met het argument van morele superioriteit, dagen het politieke establishment uit. Wie stelt dat dit geen "echte" politiek is, omdat daarvan pas sprake is wanneer er onderhandeld wordt, verabsoluteert de hedendaagse voorstelling van politiek."

Volgende week zal ik wat meer vertellen over de wijze waarop we in het parlement de agenda bepalen op het gebied van dierenrechten en dierenwelzijn.

Tot dan!